Författaren Christina Claesson har alltid kommit för sent. Hon föddes senare än beräknat och hon kör fort för att hoppas köra ikapp sin försening. I sin egen bil följer hon nu efter sin pappas kista i likbilen framför. Så blir det rött och likbilen rullar ut ur sikte. Hon känner rastlösheten växa. Dags för del 6 i vår artikelserie om väntan och väntrum.

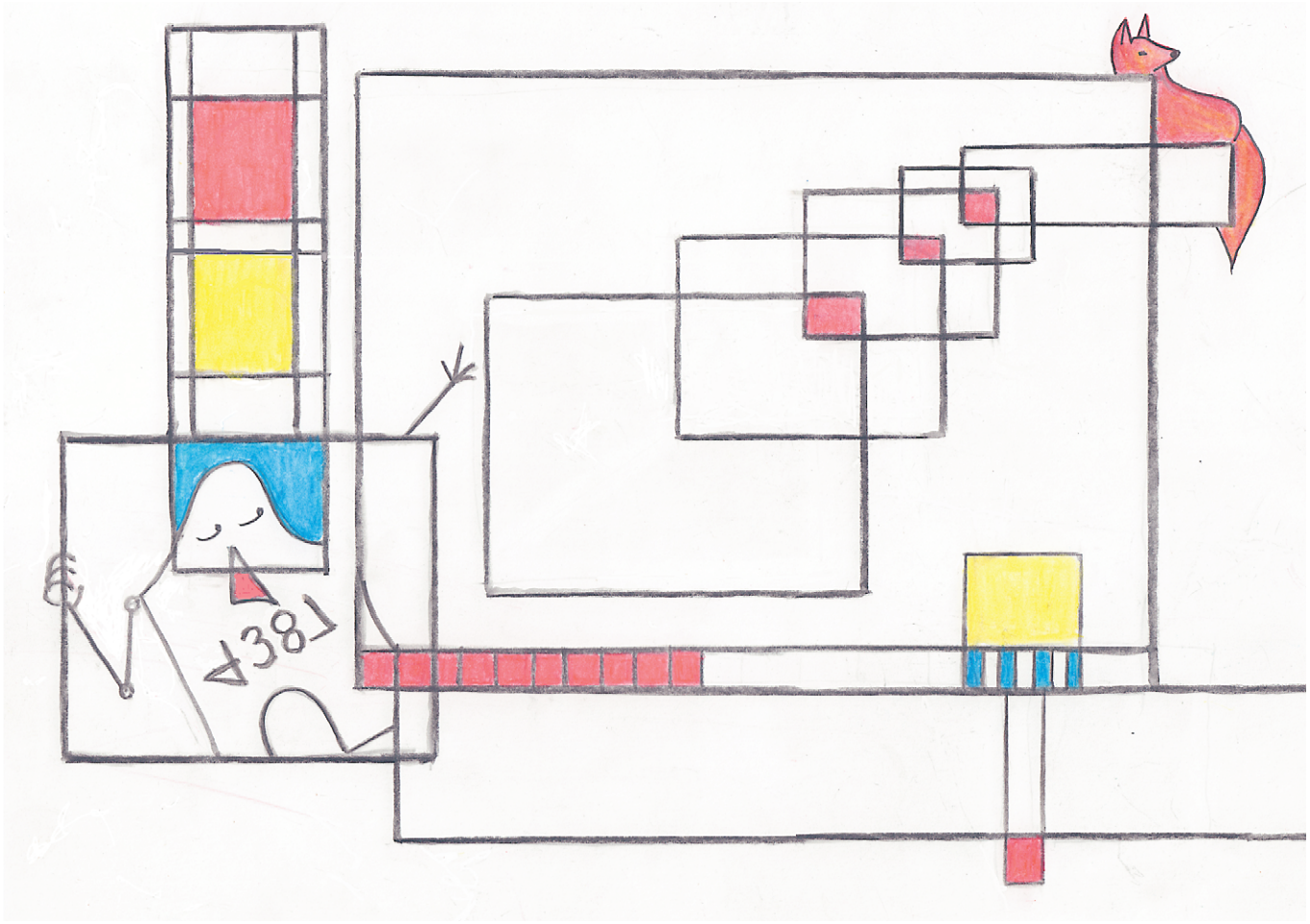

ILLUSTRATION: CHRISTINA CLAESSON

ARTIKELSERIE

”Nu syns han inte längre, bilen är i fjärran, och här sitter jag vid rött ljus”

Jag sitter i min röda skåpbil och väntar på att likbilen framför mig ska börja rulla. Det är vid bårhuset i Malmö, en dag i mars, och nyss har jag skruvat i skruvarna till locket på pappas kista. Trådlös skruvdragare, det gick som en dans, och virket var mjuk björk som ännu luktade brädgård. Vad bra att pappa lärde mig hantera verktyg när jag var liten. Då blev locket perfekt fastskruvat.

När saker varit som värst har bilden av hans händer fått balansera upp kaoset. Hans fingrar runt mejsel eller ampèremätare, det känsliga sökandet efter skruvhuvudets skåra, aningen av tremor, tålamodet med materialet - jag lägger det som ett försonande minneslager ovanpå galenskap, andeprat, lynnighet och vredesutbrott.

Likbilen rullar mjukt igång i riktning mot Limhamns krematorium.

Komma för sent är mitt signum. Jag föddes flera veckor efter utstakad tid. Fick bröst sist av alla tjejer i klassen. Tandställning när jag var 55. Jag kom en timme för sent till min mammas jordfästning för tolv år sen och anlände förintad av skuldkänslor och skam, bortom alla rimliga ursäkter och förklaringar.

Å andra sidan har jag varit snabb på annat. Räknar fort, läser snabbt, pratade förr i ett tempo som gjorde mig obegriplig. Faller ofta folk i talet eftersom jag vet vad de tänker säga innan de själva kommit på det - en ovana jag skaffade som liten när jag agerade tolk åt min hjärnskadade pappa.

Och så kör jag fort. Bland de förebråelser jag fått i livet är nog “du kör som en biltjuv” vanligast. Men eftersom jag alltid är försenad är det ju nödvändigt att köra fort. Jag måste bara ta igen de minuter jag missat på dagdrömmeri, men visst är det konstigt att jag alltid får som bäst idéer just tio minuter innan jag borde ge mig av?

Nu kör jag långsamt. Jag svänger mjukt efter likbilen i rondellen vid Pildammsparken. Ligger tätt i hälarna över Stadiongatan. Kan inte se kistan genom den mörka rutan men vet att han ligger där i doften av björkvirket, valt för hans skull. Björk, som riset han fick stryk med. Björk som roddbåten han byggde, den som aldrig flöt. Björk, som är det bästa att tända brasa med, inte bara i kakelugn.

Första röda ljuset är vid Stadiongatan. Vi väntar tillsammans. Andra röda ljuset vid Ärtholmsvägen, jag ligger honom i hälarna. Vid tredje trafikljuset över Rudbecksgatan har jag plötsligt halkat efter, får rött, och ser bilen med pappas kropp avlägsna sig bortom Hyllie kyrka.

Växeln är i, jag sitter och gungar på kopplingen och får väntrumsspader. Sätter igång att sopa jordnötter från sätet, flyttar gamla p-biljetter till handskfacket, rättar till backspegeln, får syn på min spegelbild, fan vad jag ser ut, om jag mötte nån som såg ut som jag skulle jag börja gråta. När jag tänker det så börjar jag gråta. Nu syns han inte längre, bilen är i fjärran, och här sitter jag vid rött ljus.

Läppstiftet ligger på instrumentbrädan. Jag tar av hylsan. Rött som stoppljus. Jag håller upp det mot vindrutan, mitt framför det röda ljuset, jämför. Exakt samma nyans!

Jag sträcker mitt ansikte mot backspegeln, målar överläppen först, och då bildas en röd triangel mellan trafiksignalen, läppstiftet, överläppen. Det är som en blixt i min hjärna. I ögonvrån skymtar en fjärde punkt, den röda lacken på vänster backspegel. Nu skapas en lysande kvadrat av rött samband, vilken synkronicitet! Det ilar till i maggropen av sambandseufori.

Det tutar bakom mig. Grönt. Jag hinner halvvägs över innan det slår om. Pappa är helt ur sikte men vad gör det, han är död och bryr sig inte, jag behöver inte leta efter ursäkter, sanna eller påhittade, behöver inte anlända med skuld, behöver inte känna att jag tagit kredit på tiden.

När jag svänger in vid krematoriet ser jag kistan skjutas ut ur den svarta bilen. Björkveden rullar mot brasan. Jag drar åt handbromsen och sätter tillbaka hylsan på läppstiftet.

Det är inte för att jag kommit för sent som jag alltid anlänt med skuld. Det är tvärtom. Jag har kommit för sent för att kunna vidmakthålla min skuld.

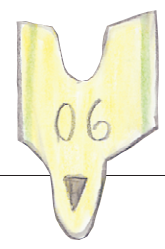

ARTIKELSERIE

VÄNTRUMMEN
Del 6 av 8

Under sin pappas sista år i livet tillbringar författaren Christina Claesson många timmar i olika väntrum. Vad väljer vi att göra när vi väntar? Vad händer med oss när vi väntar?
Frågorna och perspektiven som väcks hos henne under det här året har resulterat i den här artikelserien om åtta delar.

Del 1: Akuten, SUS (Skånes Universitetssjukhus) i Malmö
Del 2: Jakttornet, Kyrkbyn i Tjörnarp
Del 3: Delikatessdisken, City Gross i Höör
Del 4: Polisen, Rättscentrum i Malmö
Del 5: Psykologen, Vårdcentralen i Höör
Del 6, idag: Rött ljus, Malmö
PS. Varje illustration till de åtta texterna är inspirerade av konstnärer och konstverk. Ser du vilka? När hela artikelserien är avslutad har du möjlighet att delta i en tävling, med valfri bild som vinst.

- Följ hela serien på webben. Där finns också en intervju med Christina Claesson.

”Växeln är i, jag sitter och gungar på kopplingen och får väntrumsspader. Sätter igång att sopa jordnötter från sätet, flyttar gamla p-biljetter till handskfacket, rättar till backspegeln, får syn på min spegelbild, fan vad jag ser ut, om jag mötte nån som såg ut som jag skulle jag börja gråta.”

CHRISTINA CLAESSON